

Hajmáskér 2005.12.11.

2005. December 11.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy egyszülött Fiad érdeméért nem cselekedeteink, hanem hitünk által ítélsz meg bennünk, s hogy újra meg újra szólsz hozzánk, bár nem érdemeljük ki, hisz oly kevéssé jut el fülünkhöz szavad. Ó Urunk, add nekünk épp ezért a Te szent Leelkedet, hogy tegyen késszé és képessé befogadni a Te tanításodat, hogy megértsük általa saját keresztyéni rendeltetésünket, s közelebb kerülhessünk embertársainkhoz is. Add, Urunk, hogy lássuk az egyszeri, a tökéletes áldozatot, mint példaadást számunkra, s hogy teremjünk általa méltó gyümölcsöt, a mi Urunk, Krisztus nevének dicsőségére. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Pál apostol Korinthusbeliekhez írott első leveléből a 13. rész mind a 13 verséből:

Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengőcimbalom. És ha profétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs énbennem: semmi vagyok. És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, a szeretet nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár profétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken szólás: meg fog szünni; legyen ismeret: el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a profétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint a gyermek, úgy éreztem, mint a gyermek, úgy gondolkoztam, mint a gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is ismert az Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három közül pedig legnagyobb a szeretet.

Kedves Testvéreim, Advent harmadik vasárnapja van, és, bár olyan természetesnek tűnik, és oly gyakran hangzik el keresztyén emberek szájából ez a szó, hogy szeretet, olyan nyilvánvaló, hogy a mi egyházunkban nemcsak beszélni, hanem cselekedni is kell a szeretetnek útját, és talán annyira magától értetődő lenne, hogy ez az Ige, amiről különösebben nem is kell beszélni, hiszen felolvassuk, mindenki érti, mindenki tudja, sokan talán úgy gondolják, hogy felolvasás után ugorhatunk is, ezt ismerjük a Bibliából, mégis úgy érzem, hogy a testté lett Isten születésnapjára készülve elő kell vennünk. Elő kell húznunk, mert fogyatkozásunk van benne, Testvéreim. Mert sok mindenről megfélekedtünk életünk során. Sok mindentől elfordítja fejünket ez a világ, amiben élünk. És a leginkább hiányzó dolog mindannyiunk életéből, főleg Karácsony időszakában, ami előtt állunk, főleg Adventben, amiben benne járunk, ez a szeretet. Igen ám, de a szeretet az nem lehet csupán egy kimondott szó, egy elcsépelet, hangoztatott, de fel nem használt kifejezés az életünkben, ez egy nagyon is gyakorlatias dolog. Mi a szeretet? Miben nyilvánul meg a szeretet? És vajon vannak-e a szeretetnek határai? Ezeket a kérdéseket föl kell tenni magunknak, főként azért, mert úgy érzem, hogy nagyon gyakran a keresztyén emberek között is vannak olyanok, akik nem a szeretet útját próbálják járni, hanem külön utakat keresnek. Vannak, akik az erkölcsben kívánják megtalálni az Istent, azt mondják, hogy aki erkölcsösen él, az a jó keresztyén, és aki betartja az erkölcsi szabályokat, az jó ember, azt kell követni. Megint mások a tudást helyezik előtérbe. A bölcs ember, aki meg tudja magyarázni, hogy ő mért hisz Istenben, hogy ő mit hisz az Istenről, aki tudja, ismeri a világot, az lehet a jó keresztyén, az a követendő példa. Vannak olyanok, akik elhiszik, hogy a pénz, a hatalom, a gazdagság útja az, amely előreviheti ezt a világot, és az a jó keresztyén, akit az Isten nagy gazdagsággal áldott meg, akinek az életén látjuk, hogy ő igen, hisz is, hirdeti is ezt, és ott van láthatóan az Isten áldása az életén, mert gazdag. És megfélekedünk arról, amit Pál mond. Hogyha angyalok nyelvén szólok is, mert csodálatos prédikátor vagyok, ha olyan ember vagyok, akire hallgatnak a közösségben, vagy azért, mert ismernek, mert együtt öregedtünk meg, mert én voltam mindig is a hangadójuk, és épp ezért meg tudok szólalni közöttük, de nincs bennem szeretet, az olyan, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Ha profétálok, ha látom a jövőt, ha képes vagyok megjósolni helyesen a dolgokat, de nem a szeretet, a bennem lakozó isteni szikra az, ami megindít, hogy megtegyem mindezt, akkor ugyan látok valamit, de semmi hasznom belőle. Ha van hitem, de a hitből fakadó cselekedeteimet dogmatizmus, pragmatizmus, erkölcsi, etikai törvények áthágása vagy megtartása hatja át, semmit nem ér. S, kedves Testvéreim, akkor elbuktunk, akkor vége. S fontos elővenni Adventkor és végiggondolni ezt, hiszen, mint tudjuk, az egyházi óév vége és az újév kezdete az a Karácsony. Készülünk lezárni egy esztendő. Készülünk meghúzni az egyházi évnék a számadását, mit hagyunk magunk mögött. Lehet, hogy sokszor igazunk volt sok vitában, építette a gyülekezetet? Á, dehogy. Harcolhatunk egymással, megmondhatjuk a magunkét, a véleményünket, szószékről vagy a diplomajutóból. Épít ez valamit? Dehogy. Összeveszhetünk egymással az utcán, mondhatunk a másikra jót vagy rosszat és még igazunk is lehet benne. Mi az eredmény? Az, hogy a templompadok ürülnek, hogy panaszkodnak emberek a másik emberre, keresztyének a másik keresztyénre, hogy megsértettek, hogy megbántottak, hogy belegázoltak a lelkembe, hogy elárultak. Megtették? Meg. Igen, Testvéreim, az erkölcs nem hozna egyikünkről sem jó véleményt. A törvények mindannyiunk számára, kinek nagyobb - kinek kisebb, de ítéletet mondanának fejünkre, hiszen nem bírtuk megtenni azt, hogy türelmesek, jóságosak legyünk, hogy ne irigykedjünk a másikra, hogy ne viselkedjünk bántón, akár amikor ott van a másik, akár amikor nincs ott. Hogy ne irigykedjünk, ne kérkedjünk, ne fuvalkodjunk fel. Haragra gerjedtünk, elég sokszor, Testvéreim, az elmúlt évben. Aztán biztos, hogy örültünk annak, hogyha ellenfeleink, vélt vagy valós ellenségeink valami miatt, valami kárt szenvedtek, mert úgy éreztük, hogy lám-lám fölénybe kerültünk. S vajon hányszor tudtunk kezét nyújtani? Hányszor tudtuk befogni a szánkat, amikor nem volt ott az ideje a beszédnek? Vajon hányszor tudtunk megbocsátani? És vajon tudunk-e most? Kedves Testvéreim, lelkipásztor kollégám egy héttel ezelőtt, amikor a szeretetről beszélt, a határokon átvelő szeretetről, nem tudom, hogy itt, vagy valamelyik másik gyülekezetben, de mondott egy nagyon fontos gondolatot, hogy az ember, amikor vendéget vár, akkor rendet tesz az életében. Kitakarítja a lakását, kimossa és

felveszi a legszebb ruháját, és a legjobb ételét teszi az asztalra. Minél fontosabb az a vendég, annál nagyobb rendet tesz az életében. Mi Karácsonyra készülünk, egy születésnapra, a 2006. születésnapjára a Megváltónak. És nem kisebb vendéget várunk, mint Őt magát. Rendet tettünk az életünkben? Advent vasárnapjain vajon szájkaskodunk és magunknak engedelmesskedünk, vagy Neki? A szeretetet próbáljuk befogadni, vagy a saját akaratunkat akarjuk érvényesíteni? Mert, kedves Testvéreim, el kéne már döntenie, hogy kit követünk. Múlt héten szombaton lelkipásztor kollégáimmal lent voltunk Tihanyban az Apátságban. És ott Korzenszky Richárd perjel úrral beszélgetve elhangzott egy nagyon érdekes gondolat: a szocializáció kérdése. Sokat beszélnek erről a szóról, de mit is jelent? Azt, hogy beilleszkedni a társadalomba. Kedves Testvéreim, azt kell, hogy mondjam, hogy a legtöbb keresztyén embernek ez kitűnően sikerült: pontosan átvettük a társadalmi normákat, pontosan úgy gondolkodunk, mint ők. Hatalom, törvény, igazság, jog, erő, vagy gyengeség, jogok és kötelességek. Kell ennél több? Olyanok vagyunk, mint a világ körülöttünk. Mint amiből Jézus megpróbált, legalábbis léleken, kivezetni bennünket, amiről azt mondta, hogy emelkedjünk fölül rajta. Ugyanolyan ítélkezők vagyunk, mint akiket elítélni vágyunk, ugyanolyan bűnökkel, gondokkal, bajokkal terhelt emberek vagyunk, mint akik körülvesznek bennünket, csak néha felvonulunk a nagy keresztyén elefántcsonttoronyunkba, hogy mi legalább eljöttünk vasárnap a templomba. És akkor? Csúnya kérdés, de Isten kérdezi, mi van akkor? Ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok. Ülhetek a templompadokban, állhatok a szószéken, vagy épp az orgonánál, mondhatom én a magamét, lehetek bárki, legyenek bármilyen érdemeim, de, ha nem szeretem azokat, akikkel körül vagyok véve, ha nem szeretem azokat, akikkel nem értek egyet, akkor jól szocializálódtam abba a világba, ami körülvesz. Akkor nem a Krisztus népéhez tartozom. Mert nem azt jelenti ez, Testvéreim, hogy a sátáné vagyok vagy az Istené, á, dehogya. A sátánnak nincs hatalma, a sátánnak egyetlen hatalma van, hogy elhítheti velünk, hogy ő meg tud nyilvánulni ebben a világban. És, ha elhisszük, akkor tényleg sikerül neki a mi kezünk és a mi szívünk és a mi cselekedeteink által. Egyetlenegy eszköze van, amivel mindent tönkre tud tenni, hogy elhítheti velünk, hogy van nagyobb erő a szeretetnél. Sokat beszélünk róla, de vajon eljutunk-e odáig, hogy például állítsanak bennünket embertársaink elé, hogy "ők tudnak szeretni", "ők tudnak elfogadni", "ők tudnak átölelni", "menj oda, mert bárki is vagy, majd őkik lesz egy jó szavuk hozzád". Nem kevesebbet kér ám tőlünk az Isten. Óriási feladat, nekem is, nektek is. Na de ettől lennének gyülekezet, ettől lennének Krisztus hordozók, ettől lennének Isten küldöttei, Isten angyalai ebben a világban, hogy ezt megcselekedjük. Csakhogy, kedves Testvéreim, mi nem jutottunk el még odáig, amit Pál magáról mond. Hogy amikor gyermek voltam, úgy éreztem, mint egy gyermek. Hogy érez egy gyermek? Ide nekem mindent. Igaz? A legtöbb kisgyerek mit tanul meg először? Melyik szót? Azt, hogy "nem". Ez pedig, ne felejtjük el, pontosan ugyanaz a szó, amit Éva és Ádám mond az Istennek, amikor azt mondja, hogy arról az egyről ne szakítsál. Ezt az egy parancsolatot tartsd meg. Ezt az egy kikötést tartsd be. Mit mond Éva? Nem, szakítok róla. És, kedves Testvéreim, olyanok vagyunk, mint a gyermek. Mi is megtanuljuk Istennek azt mondani, hogy nem. Most ezért nem, most azért nem. És kifogásokat keresünk, mint a gyermek. És menekülünk Isten elől, mint a gyerek, amikor tudja, hogy rossz fát tett a tűzre. És nem jutottunk el odáig, amit Pál így mond, hogy amikor elhagytam a gyermeki kort, amikor férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mi a különbség a gyermek és a felnőtt között? Kedves Testvéreim, a felnőtt éppúgy nemet mond, a felnőtt éppúgy érzi a készletét magában, hogy elbújjon. Mit mond Ádám? Elbújtam, mert félek tőled. Ő is retteg az Istentől. De szembenéz azzal, amit csinált. Szembenéz és vállalja a következményeit. Szembenéz, és megpróbálja jóvátenni a következményeit. És a jóvátétel első lépése, hogy elfogadjuk annak a segítségét, aki azért jött, hogy munkatársunk legyen. Hogy testvéri kezet nyújtson nekünk, egy szeretettel kezet abban, hogy amit mi elhibázunk, azt renbe lehessen rakni. Elfogadja a Krisztus kezét, és elfogadja embertársai kezét. A felnőtt nem tökéletes. A felnőtt ugyanazokból az atomokból áll, mint a gyerek. Csak a felnőtt képes túllátni a saját igazán, a saját érdekén, a saját önzésén. Miért? Mert felnőtt, mert képes átlátni a nagyobb igazságokat, mert képes leborulni az Isten előtt, talán azért is, mert nemcsak szívvel, de talán ésszel is tud már szeretni. Mert tudja azt adni, amire a másinak szüksége van, és nemcsak azt, ami neki van és amit meg akar osztani a többiekkel. A felnőtt tud hallgatni, amikor hallgatni kell. A felnőtt képes arra, hogy a saját cselekedeteit megfégezze. És a felnőtt tud őszintén bűnvallást tartani, és bűnbánatot. Kedves Testvéreim, majd, ha felnőttek leszünk, akkor lesznek gyülekezeteink. Majd, ha minden egyes gyülekezeti tag, nemre és korra való tekintet nélkül önmagát tolja előtérbe a szolgálatban. Első akar lenni abban, hogy ne kritizáljon, hanem tegye azt, amit a másik elfelejtett, vagy nem tudott, vagy időben nem volt róla információja, na akkor lesznek nekünk nagy és erős gyülekezeteink. Miért? Mert ki ne akarna egy ilyen társasághoz tartozni? Ki ne akarna egy olyan közösség része lenni, ahol testvérek veszik körül, ahol szeretet veszi körül. Nem, Pál apostol Korintusbeliekhez írott levelének 13. részének 13. versem ami üresen kong, hanem az Isten lelkétől töltött emberek felé nyújtott keze. A szívből fakadó szeretet, ami tartalommal tölthet meg egy prédikációt, egy bibliaórát, de akár egy mosolyt is, ha nem én, nem ti, hanem a Krisztus által jöttök. Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy megszólítasz bennünk, hogy felrázol, hogy néha talán kemény és talán keserű, de igaz tükröt tartasz elénk, mi tudjuk, hiszen ennyire már vagyunk felnőttek, hogy mindezt értünk teszed. Urunk, hisszük és valljuk, hogy Te nekünk akarsz jót elsősorban, ezért van az, hogy egyszerűen Fiadnak sem kegyelmeztél, hanem odaadtad értünk áldozatul, hogy mi felnőtt módon szembenézve ezzel igazi, érett válaszokat adjunk a Te kérdéseidre. Mennyei Édes Atyánk, add meg nekünk, hogy az a tudás, amit megszerzünk Tőled, hogy az a hit, ami felénk és köztünk kialakul és árad, hogy az a szeretet, amely Karácsonykor elérkezett erre a Földre ne pusztán a disznók elé szórt gyöngy legyen, hanem mindannyiunk legbecsesebb értéke, amihez jobban ragaszkodjunk, mint az életünkhöz. Mert, Urunk, csak ez képes megtartani bennünk, gyülekezetünket, s egyházunkat is. És add, hogy ne ellenségeskedjünk, hanem testvérekként járjuk az utunkat, hogy ne a magunk bölcsességét és a magunk akaratát, hanem a Tiédet figyeljük. Te vigyázz ránk. Óvd azokat a testvéreket is, akik nincsenek itt, akik talán munkájuk, talán kötelességük, tán betegségük, vagy bármi más elszóltott közülünk. Urunk, áldj meg minket, s add, hogy mi is áldás lehessünk e világ számára. Mennyei Atyánk, ezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi hűséges megváltónkért, a Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket,

miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme s a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.